

Arrest

nr. 67 650 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Kabul-stad maar sinds jonge leeftijd woonachtig in Paghman, gelegen in de provincie Kabul. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor bloedwraak. Uw geestelijk zieke vader heeft lang geleden, in de periode toen de ‘Mujaheddin’ aan de macht waren, zijn broer gedood. Uw vader werd gearresteerd maar vrijgesproken. Uw neef Mirza, actief in de partij van Sayyaf, wilde zich wreken. Enkele dagen na zijn vrijlating werd uw vader ontvoerd en vermoord teruggevonden. Jullie gingen ervan uit dat Mirza achter de dood van uw vader zat. Daarna wilde uw broer zich wreken. Even later trapte hij op een mijn en verloor zijn been. Uw familie vermoedde opnieuw dat Mirza hier achter zat. Lange tijd hadden jullie geen problemen met Mirza. Tijdens het regime van de Taliban woonden jullie in Kabul en vervolgens keerden jullie met de val van de Taliban terug naar Paghman. In 2006

werd uw broer aangerezen en rees het vermoeden dat Mirza hiervoor verantwoordelijk was. Korte tijd later, u woonde in Kabul, werd u ontvoerd en mishandeld. U vermoedde opnieuw dat uw neef hierachter zat. Vervolgens ging u werken in Herat en daarna in Gardez. Omdat uw werkgever u niet uitbetaalde en het tot een handgemeen kwam, ging u terug naar Kabul, waar u een klacht indiende tegen uw voormalige werkgever, Asib. De politie trachtte hem te arresteren in zijn huis in Paghman. Omdat hij niet thuis was namen ze zijn vader mee, die vervolgens op uw voorspraak werd vrijgelaten. Uit vrees voor uw ex-werkgever en uw neef, ontvluchtte u Afghanistan.

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 27 november 2008. Op 1 december 2009 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze nam op 31 maart 2010 een conform arrest. U diende vervolgens een beroep in bij de Raad van State die op 7 mei 2010 uw beroep verwierp. Op 28 juni 2010 diende u een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging werd genomen (bijlage 13quater). Op 6 januari 2011 diende u een derde asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan. U beroept zich op dezelfde asielmotieven. Inzake uw ex-werkgever Asib stelt u heden dat het een heerschap betreft die banden heeft met de Taliban, en 's avonds actief is voor de Taliban. Er zouden bij de politie meerdere dossiers tegen hem lopen. Zijn broer zou in de gevangenis zitten in verband met een vrijdelde aanslag op Sayyaf. Van uw broer heeft u vernomen dat Asib hem bedreigd heeft. Op een andere keer zijn Taliban zijn huis binnengedrongen en hebben hem in elkaar geslagen omwille van zijn werk. Uw broer is spoeddokter in Shar-e Nauw, Kabul. U drukt erop dat u van Paghman bent en enkel gedurende bepaalde periodes in Kabul woonde. De laatste periode voor uw vertrek, toen u bij uw tante en grootmoeder woonde, was dat grotendeels ondergedoken. U vreest immers ook nog steeds uw neef, Mirza, actief in de entourage van Sayyaf.

U legt volgende nieuwe documenten neer (ook voorgelegd bij DVZ 2de asielaanvraag): een dreigbrief van Asib, twee petitie's geschreven door uw buurmannen en bevestigd door de mullah en dorpsvoofd, alsook een kopie van de Taskara's van de buurmannen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat u, naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag, de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd, omdat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk had gemaakt. Heden brengt u onvoldoende elementen aan om bovenstaande conclusie om te buigen.

Wat betreft uw vrees voor uw ex-werkgever, Asib, dient te worden vastgesteld dat in de eerste beslissing van het CGVS deze problemen als behorend tot de gemeenrechterlijke sfeer werden beoordeeld. Tegelijkertijd werden er ook vraagtekens geplaatst bij deze door u aangehaalde vluchtreden. Heden verklaart u dat Asib een actief lid is van de Taliban en dat hij uw broer heeft bedreigd (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p. 4 en p.3). Dat Asib banden zou hebben met de Taliban heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag nergens aangehaald. U vervolgens gevraagd hoe een onderaannemer die actief betrokken is bij projecten van de overheid nu plots een Talib zou zijn, verwijst u naar indirecte zaken die niet controleerbaar zijn (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p. 4). U zegt dat iemand, om in de regio Paktya te kunnen werken, wel banden moet hebben met de Taliban, zoniet kan men er niet werken. U erop gewezen dat "banden hebben met, eventueel in de vorm van steekpenningen", nog niet hetzelfde is als actief de wapens opnemen, zegt u dat het project afgelopen is en aangezien Asib geen problemen heeft gehad met de Taliban, hij er wel moet bijhoren. Uw stelling is louter hypothetisch. Ook valt het niet echt te rijmen dat Asib nu in Paghman een actieve Talib zou zijn, terwijl u in uw eerste asielaanvraag stelde dat hij niet naar Paghman durfde te komen omdat hij iets had uitgespookt, zonder dat u kon zeggen wat dat dan was (zie beslissing CGVS 1ste asielaanvraag). U voegt er aan toe dat er bij de politie verscheidene klachten tegen Asib liepen. U echter gevraagd of het allemaal met niet-uitbetaalde lonen had te maken, zoals in uw geval, zegt u enkel dat hij gezocht werd en dat het niets met geld te maken heeft (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p. 5). In uw eerste asielaanvraag werd uitgebreid ingegaan op uw bewering dat Asib tegen de regering was, zonder dat u hierop afdoende kon antwoorden. Ook nu verwijst u louter naar het feit dat diens broer in de gevangenis zou zitten. U beweert dat deze hechtenis in verband staat met het beramen van een aanslag op Sayyaf (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.4). Nochtans heeft men u, tijdens uw eerste asielaanvraag voldoende bevraagd over de redenen van die hechtenis, zodat het niet begrijpelijk is dat u toen geen enkele melding heeft gemaakt van de politieke achtergrond van Asib, noch van de verdenking die rust op zijn broer betreffende het beramen van een aanslag op Sayyaf. Het lijkt erop dat

u dit element heeft toegevoegd aan uw asielaanvraag zonder dat dit berust op objectieve en waarheidsgetrouwe gronden.

Wat de ingeroepen vrees ten aanzien van uw neef betreft, verklaarde u in uw eerste asielaanvraag dat er zich recent, zijnde na 2006 toen jullie een stuk grond aan hem afstonden, geen problemen meer hebben voorgedaan. De vrees voor een voortzetting van de vete berust opnieuw louter op veronderstellingen en is bijgevolg onvoldoende gegrond in concrete feiten of recente gebeurtenissen (zie beslissing CGVS 1ste asielaanvraag). Dit blijkt ook uit uw huidige verklaringen waar u stelt dat Mirza slechts in schijn de regeling met de grond heeft aanvaard. Uit angst voor de mogelijkheid dat de macht van jullie familie zou toenemen, is hij uit op de vernietiging van uw familie. Echter, geen van deze beweringen worden gestaafd door recente gebeurtenissen. U verklaart nu weliswaar dat uw jongere broer werd aangereden na het afstaan van de gronden maar ook hier gaat u ervan uit dat de ouders 'gelinkt' zijn met Mirza terwijl hiertoe weinig of geen concrete aanwijzingen zijn. Uw broer zou zijn aangereden door twee mannen in een wagen met hoge snelheid. Hieruit leidt u af dat het geen ongeluk betrof maar dat er kwaad opzet in het spel was, en dus Mirza verantwoordelijk moet zijn (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p. 3). Opnieuw betreffen het enkel veronderstellingen die u op geen enkele manier kan staven.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De zogenaamde dreigbrief van Asib, een handgeschreven tekst op een notitieblaadje (zonder hoofding, zonder datum) kan door eender wie zijn geschreven en kan niet ernstig worden genomen als bewijsstuk. Bovendien werd omstandig omschreven dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat Asib een Talib is in uw regio van herkomst. Ook de twee brieven van uw buurmannen, die ten uwen behoeven werden opgemaakt, hebben onvoldoende bewijskracht, gezien u uw vrees voor vervolging zelf onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Naar aanleiding van uw derde asielaanvraag heeft u geen doorslaggevende elementen aangehaald die de eerdere appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag zou kunnen wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U bent weliswaar van Paghman (provincie Kabul) afkomstig, waar ook een deel van uw familie nog woont (uw moeder en broers), maar uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul-stad over voldoende mogelijkheden beschikte wat opvang en werk betreft. U werkte in Kabul, waar u uw winkel had en u kon er bij verschillende familieleden verblijven, zoals een oom, tantes en uw grootmoeder. Doorheen uw opeenvolgende gehoren geeft u bovendien aan dat u gedurende langere periodes in Kabul heeft gewoond. Hierover geeft u wel verschillende versies. Zo stelt u heden dat u in Kabul in een ziekenhuis bent geboren, dat u van Paghman afkomstig bent en enkel onder het Talibanregime in Kabul (wijk Bibi Mahrou) heeft gewoond (gehoorverslag Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen 3de asielaanvraag p.2). U erop gewezen dat u eerder ook gezegd heeft in de wijk Kart-e Seh te hebben gewoond, zegt u nu dat dit onder de 'Mujaheddin' was (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.5). Hoe dan ook, uit uw verklaringen naar aanleiding van uw eerste en uw derde asielaanvraag, blijkt dat u en uw familie over de tijden heen van Paghman naar Kabul zijn getrokken en omgekeerd, en afwisselend in de stad of op het platteland hebben gewoond. Tevens heeft u op verschillende plaatsen in Afghanistan (Herat, Gardez) gewerkt en verbleef u tussendoor ook in Kabul-stad. In Kabul-stad woont tevens uw oom en een aantal tantes, alsook uw grootmoeder bij wie u in het verleden al onderdak kon vinden. Daarenboven, rekening houdend met uw verklaring dat Paghman, waar jullie huis en gronden zijn, slechts op 20 minuten van Kabul-stad is gelegen, is het zeker niet onredelijk te stellen dat u in Kabul kan wonen, waar u over een sociaal en familiaal netwerk beschikt, en dat op een relatief korte en overbrugbare afstand van Paghman, waar uw moeder nog vertoeft, is gesitueerd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, en in Kabul, wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend

geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet),

De verzoekende partij geeft de relevante wetteksten weer in haar verzoekschrift. Verder betoogt zij dat zij haar vrees voor vervolging wel degelijk voldoende aannemelijk maakt. Zij toont immers aan dat zij lichamelijk en geestelijk geweld onderging, zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie. Meer bepaald werd zij geslagen en vastgehouden door Asib en zijn handlangers en dit kan niet louter in de gemeenrechtelijke sfeer gesitueerd worden. Asib had effectief banden met de Taliban. De verzoekende partij heeft tijdens haar eerste asielaanvraag trouwens wel degelijk vermeld dat Asib voor de Taliban werkte. Als bewijs brengt de verzoekende partij de negatieve beslissing van 31 november 2009 bij, waar in het motiverend gedeelte te lezen staat dat zij stelde dat Asib tegen de regering is. Bovendien is het duidelijk dat zij geen bescherming kan genieten van de autoriteiten in Afghanistan nu zij klacht heeft ingediend tegen Asib bij de politie, maar daar geen gunstig gevolg aan kon gegeven worden. Integendeel, Asib bleef haar bedreigen zodat zij diende te vluchten. Hieruit volgt dat zij geen bescherming kon genieten van de autoriteiten. Hierdoor kan zij zich wel degelijk beroepen op artikel 48/5 van de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partij geeft een deel van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal weer.

Ook omwille van de problemen met haar neef, door toedoen van wie zij lichamelijk en geestelijk geweld onderging nu hij ontvoerd en geslagen werd, en daartegen niet kon worden beschermd, kan de verzoekende partij zich op de Vluchtelingenconventie beroepen.

Zij stelt verder nog dat zij tijdens het gehoor verklaarde : “het CGVS beweert dat het een familiezaak is, maar dat is niet zo, ik heb politieke problemen; als je achtervolgd wordt door een gewapend iemand die bij de Taliban is, dat is politiek, niet familiaal”.

Wat betreft de motivering van de bestreden beslissing aangaande de dreigbrief stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet ernstig is. Men kan toch moeilijk verwachten dat een dreigbrief ondertekend wordt met naam en toenaam. Dit stuk geldt minstens als begin van bewijs. Ook de verklaringen van de buurmannen van de verzoekende partij, die bevestigd worden door de mullah, gelden ook als objectief bewijsmateriaal.

De verzoekende partij concludeert dat noch haar identiteit, noch haar Afghaanse afkomst en origine worden betwist. Bovendien wordt ook haar asielaanvraag genoegzaam aangetoond door de vele neergelegde stukken, waarvan de echtheid evenmin wordt betwist. Bovendien brengt de verzoekende partij in deze nog nieuwe asielmotieven aan, zoals bijvoorbeeld het feit dat haar broer nu ook al belaagd wordt door haar vijanden. Zo legt zij een nieuwe dreigbrief voor, die gericht is aan haar broer, omdat deze de verblijfplaats van de verzoekende partij niet wil meedelen. Zij legt ook nieuwe getuigenverklaringen voor van dorpsversterken, die de problemen van de verzoekende partij in haar thuisland bevestigen. De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij nieuwe stukken bijbrengt, maar weigert daar de juiste gevolgen aan te koppelen.

De verzoekende partij stelt verder dat zij uitgebreide en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, zodat amper vaagheden of tegenstrijdigheden aangehaald kunnen worden. In ieder geval moet zij volgens haar het voordeel van de twijfel gegund worden. Zij verwijst daartoe naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen.

2.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag zoals uiteengezet bij haar eerdere asielaanvraag. Bij beslissing van 1 december 2009 van de verwerende partij werd haar de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Bij het beroep tegen deze beslissing oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 41 145 van 31 maart 2010 eveneens dat aan het voorgehouden relaas geen geloof kon worden gehecht waardoor aan verzoeker voormelde statussen werden geweigerd. Het beroep bij de Raad van State werd op 7 mei 2010 niet toelaatbaar verklaard. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoeker ongelofwaardig is.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Immers, eens hij een beslissing heeft genomen over een bepaalde asielaanvraag, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Met andere woorden : de Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in arresten met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongelofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van de onderhavige asielaanvraag een dreigbrief voorlegde vanwege Asib en twee brieven van buurmannen. Bovendien doet de verzoekende partij gelden dat Asib een actieve Talib is, dat hij de broer van de verzoekende partij heeft bedreigd en dat er verschillende klachten tegen hem lopen.

Deze nieuwe vermeende feiten worden evenwel op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt, zodat de Raad niet anders kan dan vaststellen dat ze naar aanleiding van de eerste asielaanvraag vastgestelde ongelofwaardigheid niet in een ander daglicht kunnen stellen. Overigens, en zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, is in de verklaringen van de verzoekende partij naar aanleiding van die eerste asielaanvraag geen spoor te vinden van het feit dat Asib een actieve Talib zou zijn. De verzoekende partij stelt daar weliswaar tegenover dat in de beslissing die resulteerde uit die eerste asielaanvraag blijkt dat zij toen reeds verklaarde dat Asib tegen de regering was, maar gaat daarbij

voorbij aan hetgeen dienaangaande verder in die beslissing werd gesteld, met name dat ondanks diverse vragen over die anti-regeringsgezindheid de verzoekende partij daar geen verduidelijking over kon geven. Verder blijkt dat de verzoekende partij evenmin enige duidelijkheid kan scheppen over de klachten die tegen Asib zouden lopen. De vaagheden die hij etaleerde en nog steeds etaleert bevestigen de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Wat betreft de documenten die werden voorgelegd en de beoordeling daarvan door de verwerende partij, doet de verzoekende partij gelden dat men moeilijk kan verwachten dat een dreigbrief wordt ondertekend met naam en toenaam, en het stuk dus minstens geldt als begin van bewijs, net zoals de verklaringen van de buurmannen van de verzoekende partij. De echtheid van deze stukken wordt niet betwist, zo stelt zij nog.

De Raad kan de verwerende partij evenwel bijtreden, vooral in het licht van het ongeloofwaardige relaas van de verzoekende partij, waar zij stelt dat de zogenaamde dreigbrief door eender wie kan zijn geschreven. Aangezien de authenticiteit van het stuk niet kan worden gegarandeerd, kan het alleszins niet volstaan om die ongeloofwaardigheid om te buigen. De twee andere documenten, verklaringen met kopie van de taskara van de voormalige buurmannen, zijn brieven met een gesolliciteerd karakter, zodat zij evenmin kunnen dienen om de eerdere beoordeling van de asielaanvraag in een ander daglicht te stellen. Dat de echtheid van de stukken niet formeel wordt betwist, sluit voorts niet uit dat de verwerende partij in het licht van hetgeen voorafgaat, terecht kon vaststellen dat ze onvoldoende bewijswaarde hebben om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen.

2.1.4. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het beginsel van de goede trouw.

De verzoekende partij betoogt dat zij afdoende heeft verduidelijkt dat zij afkomstig is van de stad Paghman in Kabul. Zij verwijst naar de volgende passage uit het gehoorverslag dat werd opgemaakt naar aanleiding van haar derde asielaanvraag: "Er is ook een oneerlijke beslissing, want CGVS zegt dat ik naar Kabul kan gaan, maar dat is maar 20 minuten van Paghman en dat valt onder SB, iedereen weet dat het een onveilige regio is. Ik heb alleen maar de waarheid gezegd, ik heb gezegd dat ik in Kabul in een ziekenhuis ben geboren, en mijn hele leven in Paghma gewoond, ik ben enkel daar geboren".

De verwerende partij stelt verkeerdelijk dat zij kon vluchten naar de stad Kabul. Dit was immers niet het geval. De verzoekende partij heeft er niet gewerkt. Zij was eigenaar van een winkel, maar leefde ondergedoken, zodat zij niet uit kon gaan werken. Zij heeft dit ook meermaals verteld. De verzoekende partij haalt delen van het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal aan: "Sinds wanneer heeft u de winkel in Kabul? Enkel een jaar, maar nooit gewerkt", "ik heb een jaar geleefd in Kabul, maar het was ondergedoken, ik had er een winkel maar ik kwam er niet uit schrik. Vandaar werd ik ontvoerd, uit Kote Sangi" (gehoorverslag derde asielaanvraag, p. 2). Bovendien heeft de verzoekende partij helemaal geen oom of tantes in Kabul, maar slechts 1 tante en 1 grootmoeder.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij onmiskenbaar doelt op de subsidiaire bescherming op grond van de situatie van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre zij zou trachten haar asielrelaas aan te wenden om een subsidiaire bescherming op grond van a) en b) van dezelfde bepaling te bekomen, dient erop gewezen dat dit relaas reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden, zodat zij zich er niet meer op kan steunen.

2.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), dient te worden geoordeeld als volgt :

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen".

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij enkel in Kabul is geboren en haar hele leven in Paghman heeft geleefd, terwijl zij in het kader van haar asielrelaas wel degelijk onmiskenbaar verklaarde in Kabul te hebben verbleven, waar zij een winkel had en waar zij bij een tante en

grootmoeder verbleef. Ter zake kan worden verwezen naar het motief van de bestreden beslissing *“Hoe dan ook, uit uw verklaringen naar aanleiding van uw eerste en uw derde asielaanvraag, blijkt dat u en uw familie over de tijden heen van Paghman naar Kabul zijn getrokken en omgekeerd, en afwisselend in de stad of op het platteland hebben gewoond. Tevens heeft u op verschillende plaatsen in Afghanistan (Herat, Gardez) gewerkt en verbleef u tussendoor ook in Kabul-stad.”*, en *“Daarenboven, rekening houdend met uw verklaring dat Paghman, waar jullie huis en gronden zijn, slechts op 20 minuten van Kabul-stad is gelegen, is het zeker niet onredelijk te stellen dat u in Kabul kan wonen, waar u over een sociaal en familiaal netwerk beschikt, en dat op een relatief korte en overbrugbare afstand van Paghman, waar uw moeder nog vertoeft, is gesitueerd.”* De verzoekende partij voert geen concrete gegevens aan om dit motief onderuit te halen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing overigens verkeerdelijk zou zijn weergegeven dat er meerdere tantes en een oom zouden zijn, doet geen afbreuk aan haar verklaringen dat zij er wel degelijk bij haar familieleden kon wonen.

In de mate dat de verzoekende partij wil laten gelden dat zij er ondergedoken leefde uit schrik en daarom niet kon gaan werken, stelt de Raad vast dat zij zich hiermee beroept op elementen van haar ongeloofwaardig asielaanvraag hetgeen uiteraard niet dienstig is om aan te tonen dat zij geen intern vestigingsalternatief zou hebben. Bovendien, zoals dat reeds in het arrest nr. 41 145 werd gesteld, heeft de verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen niet op de bescherming van de aanwezige autoriteiten kan rekenen en heeft zij op heden geen bewijs of indicatie waaruit het tegendeel zou blijken, aangebracht.

Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en de opvang door familie aldaar kon de verwerende partij dan ook terecht oordelen dat zij in de hoofdstad Kabul kan verblijven, zoals zij overigens ook gedaan heeft. De verzoekende partij kan zich, gelet op het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dan ook niet beroepen op de veiligheidssituatie in de stad Paghman. Het gegeven dat zij stukken heeft voorgelegd die haar afkomst uit Paghman aantonen, doet, gezien haar eigen verklaringen met betrekking tot haar verblijf in de stad Kabul, daaraan geen afbreuk. Voor zover zij dus rapporten bijvoegt die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Paghman, kunnen deze niet dienstig worden bijgebracht. Het komt de verzoekende partij toe om de situatie in de hoofdstad Kabul, zoals beoordeeld door de verwerende partij, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. De verzoekende partij meent dat het onrealistisch is om te doen uitschijnen dat de impact van het geweld op het leven van de Afgaanse burger beperkt is omdat in het Cedocadocument melding wordt gemaakt van bermbommen, zelfmoordaanslagen en raketaanvallen. Zij stelt wel degelijk een reëel risico te lopen op ernstige verwondingen of gedood te worden naar aanleiding van de onveilige situatie in haar regio dat algemeen erkend wordt als een willekeurig gewapend conflict. Het staat vast dat er een gewapend conflict aan de gang is in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt zelfs toegegeven dat er permanente Taliban-aanwezigheid is in Kabul. Erger nog, alle rapporten geven aan dat het geweld geografisch meer en meer verspreid geraakt. De verzoekende partij verwijst naar stuk 7, p. 36.

De verzoekende partij verwijst verder nog naar rapporten van Human Rights Watch, het UNHCR, en Cedoca. Volgens de verzoekende partij zijn op dit moment alle gezaghebbende bronnen het erover eens dat alle elementen aanwezig zijn om te spreken van een gewapend, internationaal conflict, waarbij burgers willekeurig het slachtoffer kunnen worden. Op basis van het beginsel van de goede trouw en de vereiste van een ernstige, pertinente en adequate motivering had in casu de subsidiaire bescherming moeten toegekend worden.

De verzoekende partij stelt dat het advies van het UNHCR inzake de opsomming van gevaarlijke provincies en districten genegeerd wordt door het Commissariaat-generaal, en meer algemeen tevens aanbevelingen betreffende internationale bescherming genegeerd worden, voor de provincies en districten die niet op de lijst van het UNHCR voorkomen. Het is onaanvaardbaar dat een asielinstantie, die trouwens is voortgekomen uit het UNHCR, de zorgvuldige berichtgeving van het UNHCR volkomen negeert.

Onafhankelijk van de lijst van het UNHCR kan men het reëel risico niet beperken tot het aantal incidenten dat zich reeds heeft voorgedaan. Indien men het begrip ‘reëel risico’ immers verengt tot de omstandigheid dat een risico pas in aanmerking genomen wordt wanneer er reeds doden gevallen zijn zou dit betekenen dat over een bepaalde periode in de tijd er een groep van mensen zou ontstaan die effectief een onmenselijke behandeling zouden hebben ondergaan. Het begrip ‘reëel’ wordt dan immers verengt tot ‘waarschijnlijkheid’ en dus tot het ‘aantal keren dat een dergelijk incident zich zou voordoen’. Dergelijke interpretatie maakt de bescherming tegen uitwijzing niet effectief. Dergelijke redenering laat dan ook een aantal onmenselijke en vernederende behandelingen toe. Dit is uiteraard totaal

onaanvaardbaar en in strijd met artikel 3 E.V.R.M. Wat belangrijk is dat er effectief onschuldige burgerslachtoffers vallen. Dit staat overigens ook in het Rapport van Cedoca vermeld. Het mag dan wel zo zijn dat de burgers niet gevisieerd worden, maar het loutere feit dat onschuldige burgers wel het slachtoffer worden van dergelijke aanvallen, is voldoende om te stellen dat men een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

De verzoekende partij concludeert dat vanaf het moment dat de verwerende partij accepteert dat er een gewapend conflict aan de gang is, het bestaan van burgerdoden bevestigt en bevestigt dat deze burgerdoden het slachtoffer zijn van bembommen en zelfmoordaanslagen, zoals hier het geval is, en bijgevolg het willekeurig karakter van het geweld erkent, zij niet meer kan volhouden dat er geen reëel risico bestaat. Zij verwijst nog naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat het aantonen van een algemene situatie voldoende kan zijn om te oordelen dat subsidiaire bescherming nodig is. Op basis van het beginsel van de goede trouw en de vereiste van ernstige, pertinente en adequate motieven had in casu de subsidiaire bescherming dienen te worden toegekend.

2.2.5. De Raad leest in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat uit een analyse van de situatie in de hoofdstad Kabul blijkt dat er op dit ogenblik voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is weliswaar van mening dat door te stellen dat de impact van het geweld op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, de verwerende partij toegeeft dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger, doch slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15: *'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kabul'* van 17 augustus 2010, updated op 20 januari 2011), te weerleggen. Verzoekster brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de Commissaris-generaal ondergraaft, noch toont zij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Inderdaad blijkt uit het de hierboven vermelde SBR dat het geweld in Afghanistan in het algemeen in 2010 is toegenomen ten opzichte van de situatie in 2009 en dat het meer en meer verspreid geraakt. Met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kabul echter leest de Raad dat er 'asymetrische aanvallen' voorkomen, doch geen 'open combat' wordt gevoerd, dat ANSO (Afghan NGO Safety Office) vanaf 2010 vaststelde dat er een afname was van het geweld in de stad, en dit in contrast met een toename in de rest van het land en dat de veiligheidstoestand rustig werd genoemd, dat de stad wel lijdt onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen, maar dat deze zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten en niet de gewone Afghaanse burgers worden gevisieerd en dat het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd zodat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Deze analyse werd gemaakt op grond van informatie die verstrekt werd door tal van gezaghebbende bronnen, waaronder voornamelijk UNHCR, UNAMA en ANSO (Afghanistan NGO Safety Office), die door UNHCR, met wie er een samenwerkingsverband is, als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd. De verzoekende partij kan dan ook niet stellen dat de verwerende partij voorbijgaat aan de standpunten van UNHCR. Het feit dat, zoals dat in de SBR wordt gesteld, op grond van de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, volgens UNHCR moet worden geconcludeerd dat op basis van het aantal burgerslachtoffers, de frequentie van de veiligheidsincidenten en het aantal vluchtelingen, de stad –en niet de provincie- Kabul niet is opgenomen in de lijst van regio's waar sprake is van veralgemeend geweld (SBR, p 16), getuigt daarvan.

De verzoekende partij weerlegt de actuele veiligheidsanalyse van de stad Kaboel van de verwerende partij niet en toont met haar stelling dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger, niet aan dat er, in weerwil van het in de bestreden beslissing gestelde, op dit moment in de stad Kabul voor burgers een reëel risico bestaat om geconfronteerd te worden met een ernstige bedreiging

van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan kan, gezien het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en in weerwil van wat de verzoekende partij wil doen geloven door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State, niet volstaan om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel wordt de schending van de motiveringsverplichting aangevoerd, alsmede van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het beginsel van de goede trouw.

De verwerende partij, zo wordt geopperd, diende niet alleen de situatie in Kabul-stad te onderzoeken, maar ook deze in Paghman, nu de verzoekende partij van daar afkomstig is. Doordat de verwerende partij stelt dat er wel burgerslachtoffers vallen maar dat deze niet geviseerd worden, kan men besluiten dat deze partij meent dat het noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers dient te vallen vooraleer men in aanmerking zou kunnen komen voor subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt een dubbele fout gemaakt. Ten eerste : de situatie is niet veilig, de verwerende partij bevestigt dit zelf door de informatie van Cedoca aan te halen. De informatie van UNHCR waarnaar Cedoca en de verwerende partij zelf verwijzen, bevestigt dit. Er is dus niet correct over de feitelijke gegevens geoordeeld. Ten tweede : de verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet door impliciet te eisen dat een groot aantal burgerslachtoffers noodzakelijk is. De verzoekende partij verwijst citeert verder uit de bestreden beslissing en stelt dat de motivering compleet tegenstrijdig is en onrealistisch: er zou geen reëel risico voor de burgers bestaan maar als men de bronnen erop naslaat die worden gebruikt om tot deze conclusie te komen, komt men logischerwijze tot de tegengestelde conclusie.

De verzoekende partij verwijst voorts naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat men de informatie van UNHCR niet zomaar kan negeren.

De bestreden beslissing bevat ook penibele fouten: de verzoekende partij heeft niet gewerkt in Kabul want zij leefde er ondergedoken, hetgeen zij meermaals vermeld heeft. Bovendien heeft zij er slechts 1 tante en 1 grootmoeder wonen, die hem slechts in nood opving. Door dergelijke fouten in de motivering te noteren doet de verwerende partij alsof de verzoekende partij meerdere opties had om intern te vluchten, hetgeen in werkelijkheid niet het geval is. Hiermee wordt afbreuk gedaan aan het gegeven dat rekening dient gehouden te worden met alle elementen van het dossier.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat niet alleen de situatie in Kabul-stad moest worden onderzocht, maar ook de situatie in Paghman, kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.2.3. werd gesteld.

Voor het overige blijkt het middel grotendeels een herneming van de argumenten die reeds, weze het in andere bewoordingen, werden uiteengezet in het tweede middel. te dezen kan dan ook worden verwezen naar de beoordeling van dit middel. Daarbij dient te worden benadrukt, zoals ook reeds uiteengezet, dat geenszins is aangetoond dat de verwerende partij de informatie zoals onder meer verstrekt door UNHCR naast zich zou hebben neergelegd.

2.3.4. Voorts, waar de verzoekende partij doet gelden dat de motivering verschillende fouten bevat en verwijst naar de passage met betrekking tot het verblijf van verzoeker in Kabul-stad, en daarover stelt dat zij verklaard had dat zij niet gewerkt en dat zij er slechts 1 tante en grootmoeder heeft, kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.2.3. werd gesteld. De mogelijke vergissing die de verwerende partij maakte door te stellen dat een oom en tantes in Kabul wonen, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij zelf erkent dat zij aldaar terecht kon bij een tante en zijn grootmoeder, zodat redelijkerwijs van haar kon worden verwacht dat zij in Kabul-stad zou verblijven. Deze vergissing heeft derhalve geen weerslag op de conclusie dienaangaande, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij het eventueel gegrond bevinden van deze grief.

De verwerende partij heeft wel degelijk op pertinente en afdoende wijze gemotiveerd om welke redenen zij van oordeel was dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.3.5. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij doet gelden dat men bezwaarlijk kan stellen dat zij de kans gekregen heeft om haar asielaanvraag te doen slagen. Men verwijt haar dat zij zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure heeft aangehaald, terwijl zij in werkelijkheid nieuwe elementen en nieuwe stukken aanbrengt. Zij verwijst naar de stukken 3, 4, 5, en 7. Dit ziet de verzoekende partij als een schending van haar rechten van verdediging. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Bovendien wordt volgens de verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel geschonden omdat er geen reden is waarom andere Afghanen uit de streek van de verzoekende partij, zijnde Paghman in Kabul, wel de subsidiaire bescherming toegekend krijgen en waarom dit bij haar niet het geval is.

2.4.2. Wat betreft de nieuwe asielaanvraag en de nieuwe elementen die de verzoekende partij heeft bijgebracht –en overigens ook heeft gevoegd bij haar verzoekschrift- kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middel. Het feit dat de verwerende partij, en daarbij aansluitend de Raad, hebben geoordeeld dat de stukken niet van aard waren om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen, kan bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging worden beschouwd. De procedure voor het CGVS is overigens geen juridische procedure, maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

2.4.3. Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekers op een andere wijze werden behandeld. In het bijzonder toont de verzoekende partij niet aan dat andere asielzoekers, die afkomstig zijn uit Paghman maar een vestigingsalternatief hebben in Kabul, de subsidiaire beschermingsstatus zouden zijn toegekend.

2.4.4. Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. In een vijfde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 E.V.R.M. Het is een vaststaand gegeven dat burgers in Afghanistan en in de regio van de verzoekende partij het slachtoffer worden van onmenselijke behandelingen. Voorts is het zo dat de verzoekende partij reeds

twee maal werd ontvoerd en gefolterd, enerzijds door toedoen van Mirza en anderzijds door toedoen van Asib. Door hier geen rekening mee te houden schendt de bestreden beslissing artikel 3 E.V.R.M. Immers, als de verzoekende partij uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar Afghanistan, vormt dit een onmenselijke behandeling op zich. Dan wordt zij immers andermaal blootgesteld aan het geweld in de regio, respectievelijk het geweld uitgaande van Mirza en Asib.

2.5.2. Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De afkomst van de verzoekende partij uit Paghman wordt niet betwist, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat hij een vestigingsalternatief heeft in Kabul en dat de situatie in aldaar zich niet laat omschrijven als een situatie zoals geïllustreerd in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Het vijfde middel is niet gegrond.

2.6. De verzoekende partij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS